

Arrest

nr. 238 751 van 22 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Square Eugène Plasky 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 11 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. FRANSSSEN, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in juli 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 juli 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 januari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De verzoeker werd gehoord op 6 maart 2019.

1.3. Op 21 maart 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 maart 2019 aangetekend verzonden.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Kasserine, Tunesië, op 21 juli 1988. U heeft de Tunesische nationaliteit en u bent moslim.

U heeft steeds in Kasserine, Tunesië, verbleven. Uw familie had twee woningen, één in Jebel Salloum en één in Hay Al Nour. Uw ouders pendelen op heden nog tussen beide woningen. Uw tweelingbroer heeft in 2011 Tunesië verlaten, hij verblijft op heden in Italië. Uw twee zussen verblijven op heden in Tunesië, uw jongste zus verblijft bij uw ouders. U heeft nog een andere broer die ouder is dan u, hij is na zijn geboorte overleden.

U bent niet gehuwd. U heeft sinds enige tijd een relatie met een Belgische vrouw, jullie verwachten samen een kindje. Ze is ongeveer vier maanden zwanger. U heeft ook nog een ander kind, maar u wenst hierover niet te praten.

U heeft uw middelbare school afgerond in Tunesië. U heeft daarna verschillende jobs uitgeoefend. Zo werkte u in de bouw, heeft u kleding verkocht en werkte u in restaurants. Dit heeft u gedaan tot 2011. U heeft ook nog, vóór 2011, voor een periode van twee maanden in Tripoli, Libië, gewerkt.

Tijdens de Tunesische revolutie in 2011 heeft u deelgenomen aan betogingen. Naar aanleiding hiervan werd u geslagen door de politie met een Kalasjnikov. Hierdoor bent u drie maanden in een coma beland. Een maand na het ontwaken uit de coma, bent u klacht gaan indienen bij de politie, u wenste hen verantwoordelijk te stellen voor de medische kosten. Naar aanleiding van deze klacht werd u vijftien dagen aangehouden. U werd vrijgelaten met de boodschap dat u geen compensatie kreeg. De medische behandelingen zetten zich voort en uw vader ging geld lenen om de medische kosten te betalen. U werd depressief en bleef lange periodes thuis. U geeft aan dat u constant door de politie geïntimideerd werd. U verliet Tunesië in 2014, drie tot vier maanden voor het nieuwe jaar van 2015.

U reisde illegaal van Tunesië naar Italië, waar u twee tot drie maanden verbleef. Vervolgens reisde u door naar Zwitserland, waar u tot 2017 bleef. Uw vingerafdrukken werden in Zwitserland genomen op 14 september 2015 en op 15 september 2017. Na Zwitserland bent u een of twee maanden in Frankrijk geweest. Vervolgens ging u naar Nederland, waar u zes tot zeven maanden verbleef. Uw vingerafdrukken werden in Nederland genomen op 4 februari 2018. Vervolgens bent u doorgereisd naar België. Op 12 juli 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in, in België. U had tevens een verzoek om bescherming ingediend in zowel Zwitserland als Nederland op basis van uw gezondheidssituatie, op basis van uw medische problemen. U heeft in beide procedures geen resultaat ontvangen.

Bij terugkeer naar Tunesië vreest u dat u uw rechten niet zal kunnen doen gelden met betrekking tot uw gezondheidssituatie. U geeft aan dat het psychisch ondenkbaar is voor u om terug te keren. Bovendien vreest u dat u vijftien dagen opgesloten zal worden omdat u Tunesië op een illegale manier verlaten heeft en dat u telkens ondervraagd zal worden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: verschillende medische verslagen van uw medische behandeling in België, alsook enkele psychologische attesten in kader van uw psychologische opvolging in België.

U heeft contact opgenomen met de Tunesische ambassade in België om navraag te doen naar identiteitsdocumenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit de medische documenten die u neerlegt en uit uw verklaringen blijkt dat u problemen heeft met uw gezondheid (CGVS p. 2-10). Dit wordt op zich niet betwist. Uit de voorgelegde documenten blijkt echter nergens dat u, omwille van uw medische toestand, niet in staat zou zijn geweest op een volwaardige,

functionele en zelfstandige wijze uw procedure te doorlopen en deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. U heeft tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS overigens ook zelf nergens aangehaald dat u, omwille van uw gezondheidssituatie, niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen. U formuleerde ook geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het onderhoud. Zo formuleerde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken "Ik heb psychologische problemen maar dit heeft geen invloed op het vertellen van mijn verhaal. In tegendeel, ik wil een interview afleggen om mij van mijn problemen te ontdoen." (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Het persoonlijk onderhoud bij het CGVS is correct verlopen, er werden geen problemen vastgesteld (zie notities van het persoonlijk onderhoud in uw administratief dossier).

Gelet op het voorgaande moet dan ook worden besloten dat uw medische situatie niet van aard is om aan te tonen dat het standaard-procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u na het persoonlijk onderhoud bij het CGVS er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat de door u opgelopen medische problemen het gevolg zijn van de hardhandige aanpak van de politie. U geeft aan dat u in 2011, naar aanleiding van uw deelname aan de betogingen tijdens de Tunesische Revolutie, met een Kalasjnikov werd geslagen door de politie en dat u hierdoor drie maanden in coma bent beland (CGVS p.7-10). Het feit dat de door u opgelopen medische problemen het gevolg zijn van het hardhandig optreden van de politie is louter een blote bewering, niets meer en niets minder. Hetzelfde geldt voor uw bewering dat u hierna klacht bent gaan indienen om de medische kosten op hen te verhalen en dat u naar aanleiding hiervan vijftien dagen gearresteerd bent geweest. Immers, u gevraagd of u deze beweringen kan staven, zegt u dat u uw familie zal contacteren om medische documenten op te vragen maar dat het wel lang geleden is, nl. 2011, en dat het een tijdje in beslag zal nemen (CGVS p.8). Over het indienen van de klacht, geeft u aan geen documenten te hebben ontvangen, dat het een wet is daar, dat je kan aangehouden worden zonder dat er enige informatie over terug te vinden is (CGVS p.8). Het feit dat u op het CGVS medische documenten vanuit België neerlegt, staft geenszins de door u beweerde oorzaak van uw medische problemen. Hoewel u tot 15 maart 2019 de kans kreeg om bijkomende documenten in te dienen met betrekking tot de door u beweerde gebeurtenissen in Tunesië, stelt het CGVS vast dat u geen enkel document hierover weet neer te leggen. Bovendien heeft het CGVS nog een aantal dagen langer gewacht met het nemen van haar beslissing, waaruit blijkt dat u ruim de tijd geboden werd om tegemoet te komen aan de vraag van het CGVS. Het feit dat u nalaat enig document neer te leggen om uw verklaringen over de oorzaak van uw problemen en de gevolgen hiervan te staven komt uw geloofwaardigheid niet ten goede, te meer u aangeeft dat u tot op heden contact heeft met uw ouders en uw zussen in Tunesië (CGVS p.4). In het licht hiervan kan het CGVS redelijkerwijs verwachten dat het niet onmogelijk is om aan documenten te komen die uw beweringen kunnen staven. Het hoeft niet te verwonderen dat u met andere woorden niet heeft kunnen overtuigen wat betreft de door u beweerde aanleiding waardoor u uw medische klachten heeft opgelopen noch wat betreft de door u beweerde problemen met de Tunesische autoriteiten.

Bovendien is het feit dat u aangeeft dat u op het einde van 2014 Tunesië verlaten heeft, niet in verhouding tot de omvang van door u beweerde problemen. U geeft aan dat u constant geïntimideerd werd door de Tunesische politie (CGVS p.8, 9). U zegt "Ik werd altijd tegengehouden, ze maakten het me altijd moeilijk, fouilleren, viseren..." (CGVS p.9). U zegt dat ze u zagen als iemand die voor uw rechten opkwam, dat het uw verdienste was om u hier op aan te pakken (CGVS p.8-9). Wanneer u effectief dermate problemen kende met de Tunesische politie, vindt het CGVS het niet aannemelijk dat u pas op het einde van 2014 uit Tunesië vertrekt, te meer daar de aanleiding van uw problemen reeds hun oorsprong kenden in 2011. U gevraagd om welke reden u niet vroeger Tunesië verlaten heeft, zegt u dat u de kans niet had om Tunesië te verlaten (CGVS p.9). Dit overtuigt het CGVS niet om welke reden u niet eerder uit Tunesië bent vertrokken. Bovendien vindt het CGVS het weinig aannemelijk, in het licht van de door u geschetste problemen met de Tunesische politie, dat u tot uw definitief vertrek op uw gewoontelijke verblijfplaats bleef wonen. U geeft aan, "Ik woonde in een klein dorp, iedereen kent iedereen." (CGVS p.8). Indien u effectief geïntimideerd werd, u effectief altijd werd tegengehouden en het u altijd werd moeilijk gemaakt, vindt het CGVS het niet aannemelijk dat u geen andere oorden heeft

opgezocht om hieraan te ontsnappen. U gevraagd om welke reden u niet naar een andere plaats in Tunesië bent gegaan, geeft u aan dat u het financieel heel moeilijk had (CGVS p.9). Dit is wederom een blote bewering, niets meer en niets minder. De vaststelling dat u aangeeft dat u tot het einde van 2014 op uw gewoonlijke verblijfplaats verbleef (CGVS p.3), in de context die u schetst, doet afbreuk aan de ernst van de door u beweerde problemen. In dit kader dient tevens opgemerkt te worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 12 september 2018 aangeeft dat uw definitief vertrek uit Tunesië plaatsvond, 'zeven of acht jaar geleden' (Verklaringen DVZ p.5, p.12). Dit is tegenstrijdig met hetgeen wat u bij het CGVS verklaarde, met name dat u op het einde van 2014 Tunesië heeft verlaten (CGVS p.3, 4, 5, 7, 8). Het hoeft niet te verwonderen dat hierdoor uw geloofwaardigheid mede wordt aangetast en uw beweerde problemen sterk in vraag worden gesteld. U hiermee geconfronteerd zegt u dat u 2014 gezegd heeft, dat de tolk het verkeerd begrepen zal hebben, alsook dat dit achterhaald kan worden door uw vingerafdrukken in Zwitserland (CGVS p.8). Dit houdt geen steek, daar u met de genomen vingerafdrukken in Zwitserland op 14 september 2015 niet kan aantonen waar u voor deze periode verbleef en evenmin kan aantonen wanneer u Tunesië daadwerkelijk verlaten heeft. Deze tegenstrijdigheid komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

In het kader van de door u beweerde vrees vindt het CGVS het evenmin aannemelijk dat u pas in 2018 de moeite neemt om uw procedure tot internationale bescherming helemaal te doorlopen. U geeft aan dat u zowel in Zwitserland als in Nederland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, maar uit uw verklaringen blijkt dat u in beide landen naar Italië gestuurd zou worden omdat u daar vingerafdrukken zou hebben (CGVS p.9). Evenwel vindt het CGVS in uw administratief dossier geen vingerafdrukken voor Italië terug, waardoor ze haar bedenkingen uit ten aanzien van deze verklaringen. Bovendien kan er verwacht worden van een persoon die een daadwerkelijke nood heeft aan internationale bescherming, dat hij zijn procedure in kader van zijn verzoek om internationale bescherming doorloopt in het eerste land waar hij veilig is en hij bescherming kan invoeren. Het feit dat u pas in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming (dd. 12 juli 2018) de verantwoordelijkheid opneemt om uw procedure geheel te doorlopen, komt uw geloofwaardigheid als persoon die nood heeft aan internationale bescherming niet ten goede, dat hoeft geen verder betoog.

Wat mede uw vrees ondermijnt is het feit dat u contact heeft gezocht met de Tunesische ambassade in België (CGVS p.6). U geeft aan navraag gedaan te hebben om een paspoort aan te maken, dit om enerzijds de administratie in orde te maken voor uw nog ongeboorte kindje en anderzijds omdat u uw Tunesische herkomst aan het CGVS wilde bewijzen (CGVS p.6). Het CGVS vindt uw contactopname met de Tunesische ambassade niet verenigbaar met de door u beweerde vrees. U geeft aan een vrees te overstaan van de Tunesische autoriteiten te hebben, dit naar aanleiding van uw beweringen over wat er tijdens uw laatste jaren in Tunesië zich had voorgedaan, alsook naar aanleiding van uw beweerde illegale vertrek uit Tunesië. Het feit dat u contact zoekt met de actoren van wie u vervolging vreest, is geen gedrag dat iemand stelt die een dermate vrees voor vervolging heeft. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u er zich van bewust bent dat contacten met de ambassade risico's inhouden in het kader van uw verzoek om internationale bescherming (CGVS p.6). Het feit dat u zich toch wendt tot de Tunesische ambassade, ondermijnt des te meer de door u beweerde vrees.

Tot slot dient er aangestipt te worden dat u bij terugkeer vreest dat u 15 dagen gevangenisstraf zal opgelegd worden door de Tunesische autoriteiten omdat u illegaal het land verlaten heeft (CGVS p.3). Het feit dat u Tunesië illegaal verlaten heeft, is een bewering die u niet weet te staven. Bovendien kadert het feit dat er een gevangenisstraf jegens u zou worden opgelegd omwille van het feit dat u een inbreuk heeft gemaakt op de wetgeving wegens illegaal vertrek, niet onder een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. Uit de medische documenten en de psychologische attesten blijkt dat u een medische problematiek heeft die op zich niet betwist wordt. De oorzaak die u ophangt aan deze medische problemen kan hieruit geenszins worden opgemaakt, bovendien heeft u op basis van het bovenstaande hier niet in kunnen overtuigen. Voor wat betreft uw medische problematiek verwijst het CGVS u door naar de hiervoor geijkte procedure.

Bovendien merkt het CGVS op dat u nagelaten heeft enig document neer te leggen dat uw identiteit staft, hoewel u de mogelijkheid gelaten werd om tot 15 maart 2019 bijkomende documenten in te

dienen. Het feit dat u niets neerlegt doet vermoeden dat u bewust informatie voor het CGVS tracht achter te houden. Dit wordt versterkt door u aangeeft "Ik vrees, als ik paspoort ga voorleggen, dat jullie me zonder pardon gaan terugsturen." (CGVS p.7). Het hoeft niet te verwonderen dat deze uitspraak de beoordeling met betrekking tot uw nood aan internationale bescherming ook niet ten goede komt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), voert verzoeker aan dat hij in hoofdorde een nood heeft aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens het feit dat hij reeds slachtoffer werd van vervolgingsfeiten en bedreigingen tegen zijn persoon, en dit omwille van zijn politieke overtuiging. De vervolgingsfeiten hebben plaats gevonden tijdens de Tunesische revolutie van 2011, en de bedreigingen tot 2014, dit in een context van repressie van kritiek door de Tunesische regering en de politie, en van straffeloosheid van mishandelingen door de politie. Verzoeker stelt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst wegens zijn kritiek tegen de regering en de Tunesische politie. Hij haalt artikel 48/3, §4, e), van de Vreemdelingenwet aan, dat het begrip "*politieke overtuiging*" definieert, en stelt dat niet kan worden betwist dat zijn probleem binnen de criteria van het Verdrag van Genève valt. Verzoeker verwijst naar landeninformatie waaruit blijkt dat de Tunesische politie mensenrechtenschendingen begaat en burgers mishandelt, en dat de omstandigheden in de gevangenissen en detentiecentra mensonterend zijn. Deze informatie stemt overeen met zijn verklaringen omtrent de gewelddadige repressie door de politie tegen burgers, aldus verzoeker, die stelt dat zijn verklaringen dus coherent en plausibel zijn, en dat zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer als aannemelijk dient te worden beschouwd, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. Verzoeker haalt aan dat er omwille van het feit dat hij reeds het slachtoffer werd van voorbije vervolging een vermoeden bestaat dat hij bij terugkeer naar Tunesië een gegronde vrees voor vervolging heeft en dat het Commissariaat-generaal dit vermoeden, voortvloeiend uit artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, niet op daadkrachtige wijze heeft tegengesproken, noch heeft aangetoond dat hij niet opnieuw het slachtoffer zal zijn van vervolgingen of bedreigingen. Hij haalt ook aan dat hij voldoende inspanningen geleverd heeft om zijn verzoek aannemelijk te maken en te staven en herhaalt dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. In ondergeschikte orde betoogt verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet, aangezien het Commissariaat-generaal niet betwist dat hij afkomstig is uit Tunesië, dat hij in 2011 deelnam aan betogingen tegen de regering en dat hij in de gevangenis werd gezet omwille van zijn klacht tegen de politie, en de landeninformatie bevestigt dat de politie gewelddadige repressie uitoefent en burgers mishandelt en foltert en hij bovendien niet valt onder één van de wet voorziene uitsluitingsgevallen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schendingen van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verzoek om internationale bescherming heeft afgewezen op basis van onvoldoende en niet draagkrachtige motieven en een subjectieve beoordeling van de feiten heeft gemaakt. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem voorgehouden vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Ten eerste heeft volgens hem het Commissariaat-generaal de mishandeling door de politie en de medische gevolgen daarvan

niet grondig onderzocht, wat een vernietiging van de beslissing rechtvaardigt. Er werden tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal met name geen vragen gesteld over de detentie van verzoeker. Verzoeker verklaart ook dat hij niet aan documenten kan geraken om de oorzaak van zijn medische klachten te staven omdat zijn familie niet vermogend is, het ziekenhuis zich ver weg bevindt, en de documenten zich reeds in een archief bevinden. Verzoeker legt ook geen documenten neer die zijn klacht tegen de politie staven, maar haalt aan dat objectieve bronnen bevestigen dat de politie regelmatig willekeurige arrestaties uitoefent en dat zijn verklaringen dus plausibel zijn. Ten tweede volhardt verzoeker dat hij Tunesië pas in 2014 verliet omdat hij onvoldoende financiële middelen had. Hij voert aan dat hij bij Dienst Vreemdelingenzaken “zeven of acht jaar geleden” zei, doelende op zijn mishandeling door de politie en niet over de datum van zijn vertrek uit Tunesië. Ten derde volhardt hij dat hij zijn verzoeken om internationale bescherming in Zwitserland en Nederland niet helemaal doorliep, omdat hij vreesde naar Italië te worden gestuurd. Ten vierde verklaart hij zich bewust te zijn van het mogelijke risico bij een contactopname met de Tunesische ambassade in België, maar voert aan dat deze instantie hem niet van zijn vrijheid kan beroven en dat het voor hem nodig was documenten betreffende zijn identiteit te verkrijgen, zowel in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming als in het kader van de erkenning van zijn ongeboort kind. Tevens voert verzoeker aan dat zijn psychologische kwetsbaarheid niet voldoende in acht werd genomen bij de beoordeling van zijn verzoek en dat psychische klachten een invloed kunnen hebben op het verloop van het persoonlijk onderhoud en de kwaliteit van de verklaringen. Hij betoogt dat de grieven van de commissaris-generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag in vraag te stellen en dat er op basis van de objectieve beschikbare informatie en zijn eenduidige en coherente verklaringen genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het rapport “*Tunisia: Investigations into deadly police abuses must deliver long awaited justice*” van ‘Amnesty International’ van 4 april 2019 en het “*Tunisia country report on human rights practices for 2018*” van het *Department of State* van de Verenigde Staten.

2.4. Voorafgaande opmerking

Vooreerst benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. X). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven, doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel, dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.5. De motieven van de bestreden beslissing

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk maakt dat zijn medische problemen het gevolg zijn van een hardhandige aanpak van de politie, (ii) hij het niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij klacht indiende tegen de politie in verband met de door hen begane mishandeling om de medische kosten op hen te verhalen en dat hij naar aanleiding hiervan vijftien dagen gearresteerd is geweest, (iii) hij geen documenten neerlegt die de oorzaak van zijn medische problemen of de door hem neergelegde klacht staven, (iv) hij, ondanks het feit dat hij verklaart vanaf 2011 constant te zijn geïntimideerd door de Tunesische politie, pas eind 2014 Tunesië verliet, wat sterk afbreuk doet aan de door hem aangehaalde vrees, te meer daar hij op zijn gewoonlijke verblijfplaats in Tunesië bleef wonen, (v) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de tijdstip van zijn definitief vertrek uit Tunesië, (vi) hij blijkens zijn verklaringen in Nederland en Zwitserland verzoeken om internationale bescherming indiende maar de procedure niet

helemaal doorliep, wat afbreuk doet aan zijn vrees, (vi) hij een paspoort aanvraag bij de Tunesische ambassade in België wat niet verenigbaar is met de door hem aangehaalde vrees ten aanzien van de Tunesische autoriteiten, (vii) hij niet staft dat hij Tunesië illegaal heeft verlaten en zelfs als dit het geval was, zou een gevangenisstraf van vijftien dagen omwille van illegaal vertrek geen aanleiding kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade en (viii) uit de door hem voorgelegde medische documenten en psychologische attesten blijkt dat hij een medische problematiek heeft die op zich niet betwist wordt, doch de oorzaak die hij ophangt aan deze medische problemen hieruit geenszins kan worden opgemaakt en hij geen documenten neerlegt die zijn identiteit kunnen staven wat het vermoeden wekt dat hij bewust informatie probeert achter te houden.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 21 maart 2019 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst, Tunesië, is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde aanhoudende problemen met de Tunesische politie en dat hij niet aannemelijk maakt dat hij een actuele vrees dient te koesteren ten aanzien van de Tunesische autoriteiten.

De Raad benadrukt vooreerst dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Op een verzoeker om internationale bescherming rust immers te plicht om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, zijn nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, de reisroute en reisdocumenten, en de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. De Raad wijst er in dit verband ook op dat bij aanvang van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk werd benadrukt: *“U moet zo mogelijk documenten voorleggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten aantonen. U moet alle stukken die u in uw bezit hebt voorleggen. U mag geen documenten achterhouden. U moet zo mogelijk de originele documenten voorleggen. U moet al het mogelijke doen om stukken te bekommen.”* (zie vragenlijst DVZ, voorafgaand advies). Uit de stukken vervat in het administratief dossier en uit verzoekers verklaringen blijkt echter duidelijk dat hij niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking die op hem rust.

Zo wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op het feit dat verzoeker geen enkel document neerlegt dat zijn relaas zou kunnen staven: *“Vooreerst heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat de door u opgelopen medische problemen het gevolg zijn van de hardhandige aanpak van de politie. U geeft aan dat u in 2011, naar aanleiding van uw deelname aan de betogingen tijdens de Tunesische Revolutie, met een Kalasnikov werd geslagen door de politie en dat u hierdoor drie maanden in coma bent beland (CGVS p.7-10). Het feit dat de door u opgelopen medische problemen het gevolg zijn van het hardhandig optreden van de politie is louter een blote bewering, niets meer en niets minder.*

Hetzelfde geldt voor uw bewering dat u hierna klacht bent gaan indienen om de medische kosten op hen te verhalen en dat u naar aanleiding hiervan vijftien dagen gearresteerd bent geweest. Immers, u gevraagd of u deze beweringen kan staven, zegt u dat u uw familie zal contacteren om medische documenten op te vragen maar dat het wel lang geleden is, nl. 2011, en dat het een tijdje in beslag zal nemen (CGVS p.8). Over het indienen van de klacht, geeft u aan geen documenten te hebben ontvangen, dat het een wet is daar, dat je kan aangehouden worden zonder dat er enige informatie over terug te vinden is (CGVS p.8). Het feit dat u op het CGVS medische documenten vanuit België neerlegt, staaft geenszins de door u beweerde oorzaak van uw medische problemen. Hoewel u tot 15 maart 2019 de kans kreeg om bijkomende documenten in te dienen met betrekking tot de door u beweerde gebeurtenissen in Tunesië, stelt het CGVS vast dat u geen enkel document hierover weet neer te leggen. Bovendien heeft het CGVS nog een aantal dagen langer gewacht met het nemen van haar beslissing, waaruit blijkt dat u ruim de tijd geboden werd om tegemoet te komen aan de vraag van het CGVS. Het feit dat u nalaat enig document neer te leggen om uw verklaringen over de oorzaak van uw problemen en de gevolgen hiervan te staven komt uw geloofwaardigheid niet ten goede, te meer u aangeeft dat u tot op heden contact heeft met uw ouders en uw zussen in Tunesië (CGVS p.4). In het licht hiervan kan het CGVS redelijkerwijs verwachten dat het niet onmogelijk is om aan documenten te komen die uw beweringen kunnen staven. Het hoeft niet te verwonderen dat u met andere woorden niet heeft kunnen overtuigen wat betreft de door u beweerde aanleiding waardoor u uw medische klachten heeft opgelopen noch wat betreft de door u beweerde problemen met de Tunesische autoriteiten.”

Verzoeker slaagt er niet in deze argumenten van de commissaris-generaal op overtuigende wijze te weerleggen. Hij haalt verschillende redenen aan waarom hij geen documenten kan neerleggen betreffende de oorzaak van zijn medische problemen en zijn klacht tegen de politie. Betreffende het ontbreken van enig document dat de oorzaak van zijn medische klachten kan staven, herhaalt verzoeker deels de motieven die hij reeds bij het Commissariaat-generaal aanhaalde: het ziekenhuis is ver weg en de documenten zijn daar reeds gearchiveerd. Deze uitleg volstaat geenszins om te verklaren waarom verzoeker geen enkel document neerlegt dat zijn relaas kan staven, te meer daar verzoeker verklaart dat er wel degelijk medische documenten bestaan, die zich in een archief bevinden, en waarvan hij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat hij zou proberen eraan te geraken via zijn familie (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Nu verklaart verzoeker *post factum* dat zijn ouders niet bemiddeld zijn en daardoor niet aan de documenten kunnen geraken, zonder enigszins te staven welke kosten er precies aan het verkrijgen van de documenten verbonden zouden zijn of dat zijn familie werkelijk zou geprobeerd hebben deze documenten te verkrijgen. In verband met het gebrek aan documenten betreffende zijn klacht tegen de politie wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat uit de landeninformatie blijkt dat de politie regelmatig willekeurige arrestaties doet en dat de verklaringen van verzoeker dus plausibel zijn. Het loutere feit dat er in Tunesië willekeurige arrestaties plaatsvinden, betekent echter nog niet dat ook verzoekers relaas op enige waarheid zou berusten en doet niets af aan het feit dat verzoeker van zijn eigen klacht tegen de politie, zijn poging om een klacht neer te leggen, of zijn aanhouding geen enkel document neerlegt en hiervoor geen goede uitleg heeft nu hij dienaangaande niet verder komt dan de bewering dat men in Tunesië gedurende 15 dagen kan aangehouden worden door de politie zonder dat er enige informatie over terug te vinden is (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Hij staaft dit element, nochtans de kern van zijn relaas, op geen enkele wijze. De Raad kan dus enkel in navolging van de commissaris-generaal vaststellen dat verzoeker zijn beweringen over de mishandeling door de politie en zijn arrestatie omwille van een klacht tegen de politie geenszins staaft met enig document. Meer nog, verzoeker legde zelfs geen enkel document neer dat de door hem beweerde identiteit kan onderbouwen. De commissaris-generaal beargumenteert hierover terecht: *“Bovendien merkt het CGVS op dat u nagelaten heeft enig document neer te leggen dat uw identiteit staaft, hoewel u de mogelijkheid gelaten werd om tot 15 maart 2019 bijkomende documenten in te dienen. Het feit dat u niets neerlegt doet vermoeden dat u bewust informatie voor het CGVS tracht achter te houden. Dit wordt versterkt daar u aangeeft “Ik vrees, als ik paspoort ga voorleggen, dat jullie me zonder pardon gaan terugsturen.” (CGVS p.7). Het hoeft niet te verwonderen dat deze uitspraak de beoordeling met betrekking tot uw nood aan internationale bescherming ook niet ten goede komt.”* De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal wel verklaarde een rijbewijs in zijn bezit te hebben, dat hij kon doorfaxen of mailen om zijn identiteit te staven (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8-9). Dat hij dit niet deed, ondanks het feit dat dit expliciet door de *protection officer* werd gevraagd en er hem extra tijd werd gegund om dit te doen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9), wijst eens te meer op een manifest gebrek aan medewerking en doet verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Verzoeker verklaart immers over een document te beschikken dat zijn identiteit kan aantonen, maar kiest er klaarblijkelijk voor dit niet over te maken, wat belangrijke vragen oproept. Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot een vervallen paspoort van verzoeker, dat zich nog in

Tunesië bij zijn familie bevindt. Verzoeker maakte dit, ondanks de expliciete vraag hierom van de *protection officer* (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7), en het feit dat hij nog contact heeft met zijn familie (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4), en zij hem dus minstens foto's of kopies van de pagina's van dit vervallen paspoort zouden kunnen bezorgen, niet over aan de asiendiensten en haalde zelf aan dat hij vreesde teruggestuurd te worden als hij deze zou neerleggen. De commissaris-generaal beargumenteert hierover terecht dat dit de indruk wekt dat verzoeker informatie probeert achter te houden, hetgeen een negatieve impact heeft op de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. Het feit dat verzoeker reeds over een rijbewijs en vervallen paspoort beschikt of kan beschikken, doet bovendien afbreuk aan de door hem gegeven uitleg voor zijn contact met de Tunesische ambassade. De verzoeker beweert immers dat hij onder andere om zijn identiteit aan de asiendiensten te bewijzen het risico nam om de ambassade te contacteren (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). De Raad stelt aldus vast dat verzoeker, onder andere om zijn identiteit ten aanzien van de asiendiensten te staven, wel het risico neemt de officiële autoriteiten van Tunesië te contracteren, en zich van dit risico bewust is, maar zich niet de moeite troost om andere documenten die zijn identiteit kunnen staven, met name zijn rijbewijs en vervallen paspoort, aan het Commissariaat-generaal over te maken. Dit houdt geen steek en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vrees. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker ook middels onderhavig verzoekschrift en tot op heden nog steeds niet het minste begin van bewijs heeft bijgebracht ter staving van zijn identiteit, nationaliteit of de door hem beweerde vervolgingsfeiten en hij dus nog steeds geen enkele blijk geeft van enige medewerking aan zijn asielpcedure. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan verzoeker in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven.

Verzoeker vraagt om de vernietiging van de bestreden beslissing omwille van het feit dat hij tijdens zijn onderhoud op het Commissariaat-generaal, behalve wat betreft de naam van de gevangenis waar hij werd vastgehouden, niet is bevraagd over zijn detentie in 2011. Aangaande zijn aanhouding dient vooreerst te worden opgemerkt dat de verzoeker zelfs over het basisfeit van de gevangenis waar hij werd vastgehouden, geen eenduidige verklaringen aflegt. Zo verklaarde hij bij Dienst Vreemdelingenzaken: *"In het begin van de Tunesische revolutie in 2011 heb ik in Kasrien een klacht ingediend tegen de politie wegens het hardhandig handelen ten opzichte van mij tijdens een demonstratie in Kasrien. Als gevolg van het hardhandig optreden van de politie ben ik in een coma beland en heb ik drie maanden in het ziekenhuis Al- Habeeb Borqaibe in Sfex gelegen. Nadat ik uit het ziekenhuis ontslagen werd ben ik dan klacht gaan neerleggen bij de politie van Kasrien wegens het hardhandig optreden van de politie tijdens de demonstratie jegens mijn persoon. Als gevolg van die klacht werd ik toen onmiddellijk gearresteerd en opgesloten voor 15 dagen in de gevangenis van Kasrien."* (vragenlijst CGVS, p. 2) (eigen onderlijning). Op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker daarentegen: *"In welke gevangenis gezeten, toen u 15 dagen werd opgesloten? Boushousha. Het is geen gevangenis, het is aanhouding. In Boushousha in Tunesië hoofdstad, Tunis."* Verzoeker werd tijdens het interview op het Commissariaat-generaal geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid maar kon geen uitleg geven die deze incoherentie verklaart. Hij verandert zijn verklaringen door deze te proberen verenigen: hij beweert dat hij éérst werd aangehouden in Kasrien en dan werd overgebracht naar Bouchoucha: *"Bij DVZ heb je gezegd dat je 15 dagen in gevangenis van Kaserine zat? Dus ze hebben me eerste opgesloten in Kasrien en dan overgebracht; daar heb ik ook klacht neergelegd, en van daar gebracht naar gevangenis. Het is een speciale plaats, waar mensen worden aangehouden, slecht plaats."* (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9). Met dergelijke uitleg slaagt verzoeker er allerminst in voormelde tegenstrijdigheid in zijn opeenvolgende verklaringen uit te klaren, te meer zijn verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn. Deze tegenstrijdigheid over een basiselement betreffende de aanhouding van verzoeker, met name zijn plaats van opsluiting, in combinatie met het gebrek aan ook maar enig documentair (begin van) bewijs van zijn klacht tegen de politie en aansluitende aanhouding, doet volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in dit verband. Wat betreft verzoekers kritiek dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud verder niet werd bevraagd over zijn detentie, benadrukt de Raad dat het aan verzoeker zelf is om de nodige feiten en alle relevante elementen van zijn relaas nodig voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en toe te lichten zodat het Commissariaat-generaal kan beslissen over zijn verzoek. Er mag van verzoeker worden verwacht dat hij de kansen die hij krijgt om zijn nood aan bescherming toe te lichten, aangrijpt. Aan verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de kans geboden om een vrij asielaas uit de doeken te doen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7), verder tijdens het persoonlijk onderhoud werd kort teruggekomen op zijn opsluiting (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9) en aan het einde van het persoonlijk onderhoud

werd aan verzoeker ook uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen aan zijn relaas, mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10). De Raad stelt aldus vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende de kans heeft gekregen om zijn asielmotieven toe te lichten en om, zo hij het zelf belangrijk achtte voor de beoordeling van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming, verder uit te wijden over de omstandigheden van zijn detentie. Verzoeker kan de commissaris-generaal dan ook niet verwijten dat de *protection officer* meer vragen had moeten stellen zodat zijn asioldossier had kunnen vervolledigd worden. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift en tot op heden geen bijkomende elementen aanvoert ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder omtrent (de omstandigheden van) zijn detentie in 2011. Verzoeker specificeert evenmin welke bijkomende vragen zijn inziens nog gesteld hadden moeten worden, noch toont hij aan hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

De andere argumenten van de commissaris-generaal bevestigen verzoekers gebrek aan geloofwaardigheid: *“Bovendien is het feit dat u aangeeft dat u op het einde van 2014 Tunesië verlaten heeft, niet in verhouding tot de omvang van door u beweerde problemen. U geeft aan dat u constant geïntimideerd werd door de Tunesische politie (CGVS p.8, 9). U zegt “Ik werd altijd tegengehouden, ze maakten het me altijd moeilijk, fouilleren, viseren...” (CGVS p.9). U zegt dat ze u zagen als iemand die voor uw rechten opkwam, dat het uw verdienste was om u hier op aan te pakken (CGVS p.8-9). Wanneer u effectief dermate problemen kende met de Tunesische politie, vindt het CGVS het niet aannemelijk dat u pas op het einde van 2014 uit Tunesië vertrekt, te meer daar de aanleiding van uw problemen reeds hun oorsprong kenden in 2011. U gevraagd om welke reden u niet vroeger Tunesië verlaten heeft, zegt u dat u de kans niet had om Tunesië te verlaten (CGVS p.9). Dit overtuigt het CGVS niet om welke reden u niet eerder uit Tunesië bent vertrokken. Bovendien vindt het CGVS het weinig aannemelijk, in het licht van de door u geschetste problemen met de Tunesische politie, dat u tot uw definitief vertrek op uw gewoonlijke verblijfplaats bleef wonen. U geeft aan, “Ik woonde in een klein dorp, iedereen kent iedereen.” (CGVS p.8). Indien u effectief geïntimideerd werd, u effectief altijd werd tegengehouden en het u altijd werd moeilijk gemaakt, vindt het CGVS het niet aannemelijk dat u geen andere oorden heeft opgezocht om hieraan te ontsnappen. U gevraagd om welke reden u niet naar een andere plaats in Tunesië bent gegaan, geeft u aan dat u het financieel heel moeilijk had (CGVS p.9). Dit is wederom een blote bewering, niets meer en niets minder. De vaststelling dat u aangeeft dat u tot het einde van 2014 op uw gewoonlijke verblijfplaats verbleef (CGVS p.3), in de context die u schetst, doet afbreuk aan de ernst van de door u beweerde problemen.”* Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift enkel dat hij niet voldoende financiële middelen had om te verhuizen naar een andere regio in Tunesië, waarmee hij geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen. Het door verzoeker beweerde gebrek aan financiële middelen als reden waarom hij zelfs niet probeerde om zich in veiligheid te stellen in een andere woonplaats wordt overigens tegengesproken door zijn beweringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat hij reeds vóór 2014 meerdere pogingen heeft ondernomen om Tunesië te verlaten en hij hiervoor al betalingen had gedaan, maar er niet slaagde te vertrekken (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4). De door verzoeker beweerde problemen om Tunesië reeds eerder te verlaten (*“Ik heb wel pogingen ondernomen, om Tunesië te verlaten, alles aan gedaan, betaald, maar het lukte niet.”* en *“Ik had de kans nog niet. Het was niet gemakkelijk om zomaar Tunesië te verlaten.”*): notities persoonlijk onderhoud, p. 4 en p. 9) staan bovendien in schril contrast met het schijnbare gemak waarmee hij er in 2014 dan wél in zou geslaagd zijn om het land te verlaten. Immers, de Raad leest dienaangaande in de notities van het persoonlijk onderhoud: *“U heeft dan beslist om in 2014 te vertrekken, waarom op dat moment? Daar kreeg ik de kans om te vertrekken. (...) is er een kans voor mij toen, om per boot naar Genova te gaan, zonder risico, zelfs door gebruik van badge. Per boot, naar waar? Stad in Italië. Genova.”* en *“Het illegaal vertrek uit Tunesië, was met boot, naar Italië? Ja, vijftien dagen voor elk. Hoe heb jij Tunesië verlaten? Ja zoals ik zei, via boot. Ik heb ook badge gekregen van een schoonmaker die ik heb gebruikt om binnen te geraken.”* (notities persoonlijk onderhoud, p. 8 en p. 10). De Raad treedt dan ook de commissaris-generaal bij wanneer deze stelt dat het laattijdige vertrek van verzoeker uit Tunesië alsook het feit dat hij tot zijn definitief vertrek in 2014 op zijn gewoonlijke verblijfplaats bleef wonen, dit ondanks de door hem voorgehouden problemen met de Tunesische politie, door wie hij blijkens zijn verklaringen jarenlang werd geïntimideerd – in de mate zijn verklaringen in dit verband al geloofwaardig zouden worden geacht, *quon non* zoals blijkt uit wat volgt – afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees.

De commissaris-generaal beargumenteert bovendien terecht in de beslissing: *“In dit kader dient tevens opgemerkt te worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 12 september 2018 aangeeft dat uw definitief vertrek uit Tunesië plaatsvond, ‘zeven of acht jaar geleden’ (Verklaringen DVZ p.5,*

p.12). Dit is tegenstrijdig met hetgeen wat u bij het CGVS verklaarde, met name dat u op het einde van 2014 Tunesië heeft verlaten (CGVS p.3, 4, 5, 7, 8). Het hoeft niet te verwonderen dat hierdoor uw geloofwaardigheid mede wordt aangetast en uw beweerde problemen sterk in vraag worden gesteld. U hiermee geconfronteerd zegt u dat u 2014 gezegd heeft, dat de tolk het verkeerd begrepen zal hebben, alsook dat dit achterhaald kan worden door uw vingerafdrukken in Zwitserland (CGVS p.8). Dit houdt geen steek, daar u met de genomen vingerafdrukken in Zwitserland op 14 september 2015 niet kan aantonen waar u voor deze periode verbleef en evenmin kan aantonen wanneer u Tunesië daadwerkelijk verlaten heeft. Deze tegenstrijdigheid komt uw geloofwaardigheid niet ten goede." Verzoeker slaagt er niet in dit argument in zijn verzoekschrift te weerleggen en probeert een nieuwe uitleg te geven betreffende de incoherentie in zijn verklaringen over zijn vertrekdatum, met name dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken een misverstand was en dat hij het over zijn mishandeling door de Tunesische politie had toen hij sprak van "zeven of acht jaar geleden". Verzoeker kan in zijn verweer echter bezwaarlijk ernstig worden genomen. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd naar zijn laatste adres in zijn land van herkomst, waarop hij liet optekenen: "Stad Kasserine - wijk 'Hay El Nour' - Ain El Gayed straat 109 - postcode 1200 Kasserine (Tunesie)". Op de hierop volgende vraag "Verblijf sinds", antwoordde verzoeker "Sinds jongsaf tot vertrek 7 of 8 jaar geleden." (verklaring DVZ, vraag 10). In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, betreft dit dus overduidelijk een antwoord op de vraag waar verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst heeft gewoond. Op de Dienst Vreemdelingenzaken werd ook verzoekers reisweg overlopen. Hij verklaarde in dit verband opnieuw dat hij ongeveer 7 jaar geleden Tunesië per boot heeft verlaten, dat hij hierop ongeveer vier jaar bij zijn broer in Milaan heeft verbleven, dat hij vervolgens met de trein naar Basel (Zwitserland) is gereisd, waar hij in 2014 aankwam. Hier zou hij ongeveer een jaar gebleven zijn (dakloos + bij een vriendin). Daarna reisde verzoeker per trein naar Frankrijk, waar hij drie dagen bij een vriend bleef, alvorens via Parijs en Brussel (verzoeker kon niet duiden hoe lang hij op deze plaatsen heeft verbleven) door te reizen naar Ter Apel (Nederland), waar hij gedurende 4 dagen in een opvangcentrum zou hebben verbleven. Daarna verbleef hij blijkens zijn verklaringen ongeveer een maand in een opvangcentrum in Eindhoven (Nederland) en vervolgens ongeveer 5 maanden bij een vriendin in Oosterwijk (Nederland). In juli 2018 is verzoeker dan naar België gekomen (verklaring DVZ, vraag 36). Aangezien verzoekers interview op de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond op 12 september 2018, moet zijn vertrek uit Tunesië dus gesitueerd worden in 2011, wat de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen met de Tunesische politie tussen 2011 en eind 2014 finaal onderuit haalt, en dus niet in 2014 zoals hij herhaaldelijk beweerde tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en waar hij ook een geheel andere reisweg uit de doeken deed. Verzoeker verklaarde er immers dat hij eind 2014 illegaal van Tunesië naar Italië reisde, waar hij twee tot drie maanden bij zijn broer verbleef. Vervolgens reisde hij door naar Zwitserland, waar hij tot 2017 bleef. Vanuit Zwitserland is hij naar Frankrijk gegaan, waar hij een of twee maanden heeft verbleven. In 2018 ging hij naar Nederland, waar hij zes tot zeven maanden verbleef, om vervolgens door te reizen naar België (notities persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Het hoeft geen betoog dat dergelijke fundamenteel afwijkende verklaringen over het tijdstip waarop verzoeker Tunesië zou hebben verlaten en zijn reisweg niet toelaten nog enig geloof te hechten aan zijn verklaringen in dit verband en dienvolgens ook zijn algehele geloofwaardigheid volledig op de helling zetten. Het enige wat op basis van Eurodac hits vaststaat is dat verzoekers vingerafdrukken in Zwitserland werden genomen op 14 september 2015 en op 15 september 2017 en dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Nederland op 4 februari 2018.

Betreffende de ongeloofwaardigheid van de vrees die verzoeker beweert te koesteren, stelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien ook nog terecht in haar beslissing: "In het kader van de door u beweerde vrees vindt het CGVS het evenmin aannemelijk dat u pas in 2018 de moeite neemt om uw procedure tot internationale bescherming helemaal te doorlopen. U geeft aan dat u zowel in Zwitserland als in Nederland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, maar uit uw verklaringen blijkt dat u in beide landen naar Italië gestuurd zou worden omdat u daar vingerafdrukken zou hebben (CGVS p.9). Evenwel vindt het CGVS in uw administratief dossier geen vingerafdrukken voor Italië terug, waardoor ze haar bedenkingen uit ten aanzien van deze verklaringen. Bovendien kan er verwacht worden van een persoon die een daadwerkelijke nood heeft aan internationale bescherming, dat hij zijn procedure in kader van zijn verzoek om internationale bescherming doorloopt in het eerste land waar hij veilig is en hij bescherming kan inroepen. Het feit dat u pas in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming (dd. 12 juli 2018) de verantwoordelijkheid opneemt om uw procedure geheel te doorlopen, komt uw geloofwaardigheid als persoon die nood heeft aan internationale bescherming niet ten goede, dat hoeft geen verder betoog." Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift dat hij vreesde naar Italië teruggestuurd te worden, maar toont op geen enkele wijze aan dat dit zijn werkelijke motivatie was om de procedures in Zwitserland en

Nederland niet volledig te doorlopen. Aangezien uit de Eurodac hit van verzoeker geen registratie van vingerafdrukken in Italië blijkt en verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud ook verklaarde dat hij in Italië geen vingerafdrukken heeft gegeven, dat dit niet klopt en ze in Zwitserland en Nederland 'verkeerde info' tegen hem gebruikt hebben (notities persoonlijk onderhoud, p. 9), kan de Raad enkel de commissaris-generaal bijtreden waar deze in de bestreden beslissing verzoekers verklaringen over (het verloop van) de door hem in Zwitserland en Nederland ingediende verzoeken om internationale bescherming in twijfel trekt. Daarenboven verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij niet wil dat Nederland of Zwitserland zijn verzoek om internationale bescherming behandelt omdat hij er geen medische hulp krijgt (verklaring DVZ, p. 11), hetgeen niet strookt met wat hij op het Commissariaat-generaal of in zijn verzoekschrift aanhaalde. Wat er ook van zij, indien verzoeker werkelijk een oprechte vrees voor vervolging koestert in zijn land van herkomst, zou het hem niet uitmaken welk Europees land hem internationale bescherming kan bieden. Dat verzoeker verschillende jaren illegaal in verschillende Europese landen heeft verbleven en hij pas in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming (d.d. 12 juli 2018) de verantwoordelijkheid opneemt om zijn asielpcedure geheel te doorlopen, toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en wat aldus een *contra*-indicatie vormt voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

Aanvullend wijst de Raad erop dat de verklaringen van verzoeker tijdens zijn asielpcedure erop wijzen dat het hoofdmotief voor zijn verzoek om internationale bescherming eigenlijk zijn nood aan medische hulp betreft. Verzoeker verklaarde immers: "*Na mijn vrijlating begon ik te denken om naar het buitenland te gaan om mijn kwetsuren te laten behandelen*" (vragenlijst CGVS, p. 2), dat hij Tunesië heeft verlaten omwille van gezondheidsproblemen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5), dat hij zijn verzoek in België doet om medische hulp te krijgen (verklaring DVZ, p. 11), en dat hij tevens verzoeken om internationale bescherming in Nederland en Zwitserland deed op basis van zijn medische problemen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Deze verklaringen duiden er eveneens op dat verzoeker momenteel geen gegronde vrees heeft ten aanzien van de Tunesische autoriteiten, aangezien hij zelf aangeeft Tunesië te hebben verlaten en om internationale bescherming te verzoeken omwille van medische problemen. Verzoekers medische problemen houden echter op zich geen verband met de criteria, bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen, vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, inzake subsidiaire bescherming. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, slaagt verzoeker er immers niet in aannemelijk te maken dat zijn medische problemen het gevolg zijn van de hardhandige aanpak van de politie tijdens zijn deelname aan de betogingen in het kader van de Tunesische Revolutie. Uit niets blijkt bovendien dat aan verzoeker omwille van één van criteria, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, in Tunesië medische zorg zou worden ontzegd. Integendeel, uit zijn verklaringen komt duidelijk naar voren dat hij in Tunesië wel degelijk medische zorg ontving en dat hij er werd geopereerd. Dat de medische zorg in Tunesië te duur is (vragenlijst CGVS, vraag 3.8.), dat verzoeker en zijn familie veel geld hebben moeten uitgeven voor de operaties die hij heeft ondergaan en dat een consultatie bij een psychiater gemakkelijk 100 euro kost en zijn vader daarom geld moest lenen om hem te laten behandelen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5 en p. 7), kan bezwaarlijk volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. De Raad wijst er ook op dat de wetgever het niet opportuun achtte om de aanvraag van een vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst via de asielpcedure te behandelen. Dit blijkt uitdrukkelijk uit de bewoordingen van artikel 48/4, §1, van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald: "*De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*" (eigen onderlijning). Verzoeker bedient zich aldus van de verkeerde procedure en dient zich voor de beoordeling van zijn medische problematiek te richten tot de daartoe geëigende

procedure, *i.c.* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit voorgaande blijkt dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas over de oorzaak van zijn medische problemen, alsook over zijn aanhouding en de daaropvolgende intimidatie door de politie door een geheel aan elementen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd. Zoals reeds terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, is ook het gegeven dat verzoeker in België zelf contact opnam met de Tunesische ambassade, hoewel het de Tunesische autoriteiten zijn die hij verklaart te vrezen, onverenigbaar met de door hem geschetste vrees. De stelling in het verzoekschrift dat de ambassade in België hem niet kan opsluiten, vermag geen afbreuk te doen aan dit besluit en ook het argument dat hij zich bewust was van de risico's maar het voor hem belangrijker was om documenten betreffende zijn identiteit te verkrijgen, zowel in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming als in het kader van de erkenning van zijn ongebooren kind, is veelzeggend en toont naar het oordeel van de Raad aan dat verzoeker geen vrees koestert ten aanzien van de Tunesische autoriteiten. Verzoeker brengt overigens doorheen zijn opeenvolgende verklaringen of met de uiteenzetting in het verzoekschrift geen concrete indicaties aan waaruit kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Tunesië *anno* 2020 om welke reden dan ook door de Tunesische autoriteiten zal worden gevisieerd.

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde vrees ten overstaan van de Tunesische autoriteiten omwille van zijn beweerde illegale vertrek uit Tunesië, kan de commissaris-generaal immers worden gevolgd in diens oordeel waar in het bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Tot slot dient er aangestipt te worden dat u bij terugkeer vreest dat u 15 dagen gevangenisstraf zal opgelegd worden door de Tunesische autoriteiten omdat u illegaal het land verlaten heeft (CGVS p.3). Het feit dat u Tunesië illegaal verlaten heeft, is een bewering die u niet weet te staven. Bovendien kadert het feit dat er een gevangenisstraf jegens u zou worden opgelegd omwille van het feit dat u een inbreuk heeft gemaakt op de wetgeving wegens illegaal vertrek, niet onder een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”* Verzoeker laat deze motieven in het verzoekschrift volledig ongemoeid zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In zoverre verzoeker doorheen zijn verklaringen nog aanhaalde dat hij in geval van terugkeer naar Tunesië telkens ondervraagd zal worden en de politie zal willen weten wat hij over hen heeft gezegd tijdens zijn asielaanvraag in Europa (vragenlijst CGVS, vraag 3.5.; notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10), wijst de Raad erop dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in alle vertrouwen zodat niet kan worden ingezien hoe de Tunesische autoriteiten *überhaupt* op de hoogte zouden zijn van verzoekers verzoek om internationale bescherming in België.

Uit de verklaringen van verzoeker bij het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat hij gedurende twintig dagen in 2011 een gewone deelnemer was aan de betogingen die tot repressie van de politie zou hebben geleid (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8), en dus geen organiserende of leidende rol had in de politieke oppositie. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt hij geen sympathisant of lid te zijn van een partij maar wel tijdens de revolutie mee te zijn gaan betogen tegen de dictator en voor een beter leven en een betere maatschappij in Tunesië (vragenlijst CGVS, p. 3), dat er ook niemand van zijn familie verbonden was aan een politieke groepering en dat hij zoals iedereen op straat kwam om te betogen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Verzoeker verwijst naar artikel 48/3, §4, e), van de Vreemdelingenwet, dat meer uitleg geeft over het element *“politieke overtuiging”*: *“het begrip “politieke overtuiging” houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden.”* en voert aan dat zijn vrees voor vervolging gebaseerd is op zijn politieke overtuiging in de brede zin en dat zijn probleem binnen de criteria van het Verdrag van Genève valt. De beslissing van het Commissariaat-generaal betwist niet dat verzoeker in 2011 gedurende twintig dagen zou deelgenomen hebben aan betogingen in Tunesië. Indien verzoeker, zoals blijkt uit het geheel van wat voorafgaat, geen concrete en geïndividualiseerde vrees voor vervolging kan aantonen, kan de loutere deelname aan betogingen echter geen aanleiding geven tot een vrees voor vervolging omwille van zijn politieke overtuiging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan verzoeker evenmin volstaan met een verwijzing naar rapporten van 'Amnesty International' en een rapport van de *Department of State* van de Verenigde Staten, waaruit moet blijken dat de Tunesische politie mensenrechtenschendingen begaat en burgers mishandelt, en dat de omstandigheden in de gevangnissen en detentiecentra mensonterend

zijn. Een loutere verwijzing naar algemene mensenrechtenrapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals blijkt uit wat voorafgaat (R.v.St., nr. X van 9 juli 2003; R.v.St., nr. X van 15 december 2004).

Verzoeker haalt in het verzoekschrift nog zijn psychische kwetsbaarheid aan en meent dat deze niet voldoende door het Commissariaat-generaal in aanmerking werd genomen bij het nemen van haar beslissing. De Raad merkt dienaangaande vooreerst op dat uit het administratief dossier blijkt dat de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud rekening heeft gehouden met verzoekers medische situatie en dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud ook meermaals werd gezegd dat hij mocht vragen om een pauze te nemen als hij daar nood aan had: *"Ik heb gezien dat u een aantal medische documenten hebt neergelegd. Ik wil u daarom aangeven, dat u mij steeds mag vragen om pauze te nemen als u daar nood aan heeft. Als u het op een of ander moment moeilijk zou hebben, dan mag u me dit steeds aangeven. Ik heb medicatie bij mij, wanneer ik me slecht voel, dien ik medicatie te nemen en te rusten, ik heb een operatie begaan op mijn hoofd. Omdat ik eigenlijk werd geslagen door politie, zitten in bureau zoals hier, lijkt op een politieverhoor, dat maakt dat een aantal gebeurtenissen worden opgerakeld. Ik wil benadrukken dat ik geen politie ben he. Neen inderdaad, maar het is de setting. Goed, maar ik wil aangeven, dat als u het nodig heeft, u pauze kan vragen. Ok bedankt. (...) Lukt het nog voor u om verder te doen? Ja. (...) Ik ga u nog meegeven, als het moeilijk is voor jou om erover te praten, datje me altijd mag vragen om te pauzeren."* (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 2, p. 5 en p. 7). Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt verder dat ook de commissaris-generaal de psychische toestand van de verzoeker wel degelijk in acht nam bij het nemen van de bestreden beslissing: *"Uit de medische documenten die u neerlegt en uit uw verklaringen blijkt dat u problemen heeft met uw gezondheid (CGVS p. 2-10). Dit wordt op zich niet betwist. Uit de voorgelegde documenten blijkt echter nergens dat u, omwille van uw medische toestand, niet in staat zou zijn geweest op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze uw procedure te doorlopen en deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. U heeft tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS overigens ook zelf nergens aangehaald dat u, omwille van uw gezondheidssituatie, niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen. U formuleerde ook geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het onderhoud. Zo formuleerde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken "Ik heb psychologische problemen maar dit heeft geen invloed op het vertellen van mijn verhaal. In tegendeel, ik wil een interview afleggen om mij van mijn problemen te ontdoen." (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Het persoonlijk onderhoud bij het CGVS is correct verlopen, er werden geen problemen vastgesteld (zie notities van het persoonlijk onderhoud in uw administratief dossier). Gelet op het voorgaande moet dan ook worden besloten dat uw medische situatie niet van aard is om aan te tonen dat het standaard-procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."* De door verzoeker neergelegde medische documenten worden in de bestreden beslissing bovendien voorts correct beoordeeld als volgt: *"Uit de medische documenten en de psychologische attesten blijkt dat u een medische problematiek heeft die op zich niet betwist wordt. De oorzaak die u ophangt aan deze medische problemen kan hieruit geenszins worden opgemaakt, bovendien heeft u op basis van het bovenstaande hier niet in kunnen overtuigen. Voor wat betreft uw medische problematiek verwijst het CGVS u door naar de hiervoor geijkte procedure."* Verzoeker stelt slechts op algemene wijze dat psychische klachten een invloed kunnen hebben op het verloop van het persoonlijk onderhoud en de kwaliteit van de verklaringen, doch weidt in zijn verzoekschrift niet uit over de wijze waarop zijn psychische problemen precies een invloed zouden hebben gehad op zijn verzoek om internationale bescherming, noch legt hij nieuwe documenten neer die staven dat deze problemen een impact hebben gehad op zijn asielpcedure. In zoverre hij nog verwijst naar rechtspraak van deze Raad waar werd geoordeeld dat een nieuwe gehoor nodig was omdat de psychologische situatie van de verzoeker in het eerste gehoor niet genoeg in aanmerking werd genomen (RvV arrest nr. X van 24 juli 2012), en waar werd herinnerd aan de noodzaak om met psychologische attesten rekening te houden in het kader van de beoordeling van de asielaanvraag (RvV arrest nr. X van 26 augustus 2016 en RvV arrest nr. X van 15 september 2016), benadrukt de Raad dat ieder verzoek om internationale bescherming op individuele basis en op eigen merites dient te worden onderzocht, rekening houdend met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming. Daarenboven laat verzoeker na met concrete elementen aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt. De Raad herhaalt bovendien dat *in casu* zowel tijdens het persoonlijk onderhoud als bij het nemen van de bestreden beslissing afdoende rekening werd gehouden met

verzoekers medische situatie en zijn psychologische problemen. De Raad wenst hierbij wel op te merken dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud er meerdere malen op wees dat hij door zijn medische problematiek geheugenproblemen kent, in het bijzonder wat betreft het onthouden van data (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3, 10). De motivering van de bestreden beslissing is echter grotendeels gebaseerd op objectieve elementen, zoals het laattijdig vertrek van verzoeker uit Tunesië – zo hieraan gelet op zijn manifest afwijkende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken al enig geloof zou worden gehecht –, zijn afgebroken asielpcedures in Nederland en Zwitserland, zijn contact met de Tunesische ambassade en het niet neerleggen van enig document om zijn verzoek om internationale bescherming te staven. Deze argumenten komen niet voort uit tegenstrijdigheden, lacunes of vaagheden in verzoekers verklaringen en kunnen dus sowieso niet verklaard worden door eventuele psychische klachten. Voorts kan niet worden ingezien op welke wijze hoger aangehaalde flagrante tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen, met name over de gevangenis waar hij gedurende 15 dagen zou zijn vastgehouden en omtrent het jaar waarin hij Tunesië zou hebben verlaten, 2014 dan wel in 2011, en zijn sterk wisselende verklaringen over zijn reisweg zouden kunnen worden verklaard door het feit dat verzoeker moeilijkheden heeft met het onthouden van data.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden, gesteld door artikel 48/6, §4, van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Verzoeker verwijst nog naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”*

De Raad wijst erop dat dat het weerlegbaar vermoeden vervat in dit artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald. Vermits aan het asielaanvraag en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich niet dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en is ook de aangevoerde schending van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet *in casu* niet dienstig.

2.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Tunesië zou hebben gekend of zal kennen. Een schending van artikel 4 van het Handvest wordt bijgevolg evenmin aangetoond.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Tunesië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende

bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Gelet op het voorgaande, kan evenmin een schending worden vastgesteld van artikel 41 van het Handvest, dat voorziet in het recht op behoorlijk bestuur.

2.10. In zoverre verzoeker nog de artikelen 2 en 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen, voorzien in artikel 13 van het EVRM.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.13. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M.-C. GOETHALS